

JÁ TĚ OVLÁDÁM

JÁ TĚ VIDÍM HOŘET

VÍTEJ V MÉ SHOW

LOUTKOVÉ DIVADLO

M. W. CRAVEN

THRILLER

LOUTKOVÉ DIVADLO

Copyright © M. W. Craven, 2018

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lenka Booth, 2019

Cover © Kreatika s. r. o., 2019

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2019

www.nasnakladatelstvi.cz

www.facebook.com/nakladatelstviomega

ISBN 978-80-7642-668-9 (ePub)

ISBN 978-80-7642-669-6 (mobi)

LOUTKOVÉ DIVADLO

M. W. CRAVEN

VENETA

Obsah

KAPITOLA PRVNÍ
KAPITOLA DRUHÁ
KAPITOLA TŘETÍ
KAPITOLA ČTVRTÁ
KAPITOLA PÁTÁ
KAPITOLA ŠESTÁ
KAPITOLA SEDMÁ
KAPITOLA OSMÁ
KAPITOLA DEVÁTÁ
KAPITOLA DESÁTÁ
KAPITOLA JEDENÁCTÁ
KAPITOLA DVANÁCTÁ
KAPITOLA TŘINÁCTÁ
KAPITOLA ČTRNÁCTÁ
KAPITOLA PATNÁCTÁ
KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ
KAPITOLA SEDMNÁCTÁ
KAPITOLA OSMNÁCTÁ
KAPITOLA DEVATENÁCTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ
KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ
KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ

KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ TŘETÍ
KAPITOLA TŘICÁTÁ ČTVRTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ PÁTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ ŠESTÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ SEDMÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ OSMÁ
KAPITOLA TŘICÁTÁ DEVÁTÁ
KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ
KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ PRVNÍ
KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ DRUHÁ
KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ TŘETÍ
KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ ČTVRTÁ
KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ PÁTÁ
KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ ŠESTÁ
KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ SEDMÁ
KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ OSMÁ
KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ DEVÁTÁ
KAPITOLA PADESÁTÁ
KAPITOLA PADESÁTÁ PRVNÍ
KAPITOLA PADESÁTÁ DRUHÁ
KAPITOLA PADESÁTÁ TŘETÍ
KAPITOLA PADESÁTÁ ČTVRTÁ
KAPITOLA PADESÁTÁ PÁTÁ
KAPITOLA PADESÁTÁ ŠESTÁ
KAPITOLA PADESÁTÁ SEDMÁ
KAPITOLA PADESÁTÁ OSMÁ
KAPITOLA PADESÁTÁ DEVÁTÁ
KAPITOLA ŠEDESÁTÁ
KAPITOLA ŠEDESÁTÁ PRVNÍ
KAPITOLA ŠEDESÁTÁ DRUHÁ
KAPITOLA ŠEDESÁTÁ TŘETÍ
KAPITOLA ŠEDESÁTÁ ČTVRTÁ
KAPITOLA ŠEDESÁTÁ PÁTÁ

KAPITOLA ŠEDESÁTÁ ŠESTÁ
KAPITOLA ŠEDESÁTÁ SEDMÁ
KAPITOLA ŠEDESÁTÁ OSMÁ
KAPITOLA ŠEDESÁTÁ DEVÁTÁ
PODĚKOVÁNÍ

*Tato kniha je věnována mojí ženě, Joanne,
a mojí zesnulé mamince, Susan Avison Cravenové.
Bez nich by nikdy nevznikla.*

Obětování [ɔjɛtova:pi:]

1. Rituální usmrcení za účelem uspokojení božské bytosti.
2. Usmrcení upálením.

Kamenný kruh je starověké posvátné místo. Jeho balvany jsou tichými strážci. Nehybnými žulovými pozorovateli, kteří se třpytí ranní rosou. Odolaly více než tisíce zimám, a přestože jsou poznamenány vlivem počasí a jsou zvětralé, nikdy se nepodvolily zubu času, ročnímu období nebo lidem.

V tomto kruhu stojí starý muž obklopený měkkými stíny. Jeho obličej je vráscitý a trocha zplihlých šedých vlasů rámuje jeho lysou skvrnitou hlavu. Je mrtvolně vyzáblý a jeho kostnaté tělo se napjatě chvěje. Hlavu má svěšenou a ramena shrbená.

Je nahý a na prahu smrti.

Je přivázán k železnému nosníku silným drátem, který se mu zařezává do kůže. Jemu je to ale jedno; jeho trýznitel ho už zmučil.

Je v šoku a domnívá se, že už není schopen cítit další bolest.

Ale mýlí se.

„Podívej se na mě,“ mučitelův hlas je nevzrušený.

Stařec je pomazán rosolovitou látkou páchnoucí jako benzín. Zvedá hlavu a dívá se na maskovanou postavu před sebou.

Jeho trýznitel drží americký zapalovač Zippo.

A teď přichází strach. Prapůvodní bázeň z ohně. Ví, co přijde, a ví, že to nemůže zastavit. Jeho dech začíná být mělký a nepravidelný.

Zapalovač je pozvednut do výšky jeho očí. Starý muž zaznamená jednoduchou krásu objektu. Perfektní linie, dokonalá výroba. Vzhled, který se nezměnil celé století. Jemné cvrknutí prstem a je připraven k akci. Pohyb palcem a kolečko zasáhne křesací kámen. Sprška jisker a objeví se plamen.

Mučitel zažehne Zippo a spustí plamen níž. Hořlavina chytne. Plameny se lačně kroutí a šplhají mu po paži.

Bolest přijde okamžitě, jako by se mu krev proměnila v kyselinu. Oči se mu rozšíří hrůzou a všechny svaly v těle ztuhnou. Zatne ruce v pěst. Zkusí zakřičet, ale zvuk se zastaví o překážku v hrdle. Zazní žalostně a přidušeně, kloktá vlastní krev.

Maso prská a syčí jako pečeně v rozpálené troubě. Krev, tuk a voda se mu valí po pažích a odkapávají z konečků prstů.

Černo před očima. Bolest odezní. Dýchání už není zrychlené a naléhavé.

Stařec umírá. Neví, že oheň bude ještě dlouho živen jeho vlastním tukem poté, co už hořlavina vyprchá. Nevidí, jak plameny pálí a deformují to, co mu bylo vyřezáno do hrudi.

Ale i přesto se to stane.

KAPITOLA PRVNÍ

O týden později.

Tilly Bradshawová měla problém. Neměla problémy ráda. Špatná snášenlivost pocitu nejistoty znamenala, že jí jakékoli komplikace přivodily úzkost.

Rozhlédla se kolem sebe, aby zjistila, jestli je v okolí někdo, s kým by se mohla podělit o svůj objev, ale sídlo Oddělení analýzy vážných trestných činů, známé jako SCAS¹, zelo prázdnotou. Když se podívala na hodinky, zjistila, že je skoro půlnoc. Už zase pracovala 16 hodin bez přestávky. V rychlosti poslala matce smsku, kde se omlouvala, že jí nezavolala.

Vrátila se zpátky k práci. Přestože si byla jistá, že to nebyla chyba, u takovýchto výsledků se od ní očekávalo, že všechno několikrát překontroluje. Spustila tedy program znovu.

Potom, co si uvařila ovocný čaj, se podívala na indikátor průběhu, aby zjistila, jak dlouho musí ještě čekat. Patnáct minut. Bradshawová otevřela svůj soukromý notebook, zapojila do něj sluchátka a natukala na klávesnici BAK². Za několik sekund byla kompletně ponořena v *Dragon Lore*, online počítačové hře pro více hráčů, kteří zaujímají role fiktivních postav.

V pozadí program zpracovával údaje, které do něj vložila. Neobtěžovala se ani jednou zkontrolovat průběh.

Nedělala totiž chyby. Nikdy.

O patnáct minut později zmizelo logo NCA³ – Agentury pro celostátní trestné činy – a objevily se totožné výsledky. Napsala na klávesnici AFK⁴ a odhlásila se ze hry.

1 Z anglického Serious Crime Analysis Section (pozn. překladatelky).

2 Klávesová zkratka pro anglické *Back at keyboard*, která dává najevo, že je hráč zpět ve hře (pozn. překladatelky).

3 Z anglického *National Crime Agency* (pozn. překladatelky).

4 Klávesová zkratka pro anglické *Away from keyboard*, která dává najevo, že hráč dočasně opouští hru (pozn. překladatelky).

Byly dvě možnosti. Buď byly údaje správné, nebo se přihodila matematicky nepravděpodobná náhoda. Když uviděla tyto výsledky poprvé, vypočítala pravděpodobnost, jaká by byla šance, že by se to mohlo udát náhodně. Vyšlo jí číslo v řádu desítek milionů.

Pro případ, že by se jí na to zeptali, nahrála matematický problém do programu, který sama vytvořila, a spustila ho. Výsledek vyskočil a ukázal, že je v rozpětí chyby, kterou povolila. Přesto se ale neusmála, i když si uvědomila, že na řešení přišla dřív než její vlastní počítač a program, který *sama* navrhla.

Nebyla si jistá, co si počít. Její šéfka, detektiv inspektor Stephanie Flynnová, k ní byla většinou milá, ale byl to teprve týden od doby, co spolu měly menší promluvu o tom, kdy je vhodné jí volat domů a kdy ne. Měla dovoleno volat, pouze když to *bylo* opravdu důležité. Ale... protože to byla inspektorka Flynnová, kdo rozhodoval o tom, jestli něco bylo důležité nebo ne, nemohla to sama odhadnout, aniž by se jí zeptala. Zdálo se to všechno tak matoucí.

Bradshawová by byla radši za matematickou úlohu. Matematice totiž *rozuměla*, inspektorce Flynnové ne. Kousla se do rtu a odhodlala se.

Shrnula svůj náález a zkoušela si, co řekne.

Její objev souvisel s nejposlednějším terčem SCAS, mužem, kterého noviny nazývaly „Upalovač“. Ať už to byl kdokoli – a oni přišli rychle s domněnkou, že to byl muž –, zdálo se, že nemá rád jiné muže, jimž bylo okolo šedesáti až sedmdesáti let. Neměl je rád natolik, že je zapaloval.

To, čím se právě teď Bradshawová zabývala, byly záznamy případu o jeho třetí a zatím poslední oběti. SCAS se do věci zapojilo po nalezení druhého těla. Kromě rozpoznávání sériových vrahů a násilníků spočívala jejich role také v poskytování analytické podpory všem policejním složkám zabývajícím se vyšetřováním komplexních vražd a také těch násilných trestných činů, které byly zdánlivě bez motivu. A Upalovač rozhodně odpovídal oběma zmíněným kritériím.

Protože oheň poškodil všechna těla do té míry, že oběti už ani *nevypadaly* jako lidské bytosti, pitva nebyla jediná metoda, kterou hlavní vyšetřující důstojník v Cumbrii použil. Požádal o radu SCAS, které po pitvě zařídilo, aby tělo prošlo přístrojem Multi-Slice CT⁵. MSCT je důmyslná lékařská vyšetřovací metoda, která využívá rentgenové paprsky a tekuté barvivo k vytvoření 3D

5 Také označován jako MSCT z anglického *Multi-slice Computed Tomography* (pozn. překladatelky).

obrazu těla. Byla vyvinuta pro živé pacienty, ale funguje se stejnou efektivitou i na mrtvolách.

SCAS nemělo prostředky na to, aby mohlo vlastnit svoje soukromé MSCT, a všechny ostatní donucovací orgány na tom byly stejně. Měly však domluvené, že si mohou přístroj na nějaký čas pronajmout, když si to situace vyžádá. Protože Upalovač na místech činu a v oblastech únosu nezanechal žádné stopy, hlavní vyšetřující důstojník byl ochoten zkusit cokoli.

Bradshawová se zhluboka nadechla a vytočila číslo inspektorky Flynnové.

Ta to vzala na páte zazvonění. Ozval se zastřený hlas. „Haló?“

Zkontrolovala na hodinkách, že je po půlnoci, než řekla: „Dobré ráno, inspektorko Flynnová. Jak se máte?“ Když spolu mluvily ohledně toho, kdy je vhodné jí volat po pracovní době, inspektorka Flynnová ji také nabádala, aby byla ke svým kolegům zdvořilejší.

„Tilly,“ zavrčela Flynnová, „co chceš?“

„Chci s vámi mluvit o tom případu, inspektorko Flynnová.“

Flynnová si povzddechla. „Nemůžeš mě oslovovat prostě Stephanie, Tilly? Nebo Steph? Nebo třeba i ‚šéfko‘? Vlastně nejsme až tak daleko od Londýna, tak zvládnou třeba i ‚paní.‘“

„Bez problémů, inspektorko Stephanie Flynnová.“

„Ne... vážně nemůžeš prostě jen... ale to je jedno.“

Bradshawová počkala, až Flynnová skončí, a potom řekla: „Můžu vám sdělit, na co jsem přišla?“

Flynnová zasténala. „Kolik je hodin?“

„Je přesně třináct minut po půlnoci.“

„Co je tak důležité, že to nemůže počkat do rána?“

Flynnová ji vyslechla, pak se zeptala na pár otázek a zavěsila. Bradshawová se opřela na židli a usmála se. Udělala dobře, že jí zavolala. Inspektorka Flynnová jí to potvrdila.

Flynnová dorazila do půl hodiny. Měla zacuchané vlasy a byla bez make-upu. Bradshawová také nenosila žádný make-up, ale bylo to z přesvědčení. Líčení jí připadalo hloupé.

Bradshawová stiskla několik kláves a objevila se série průřezů. „Toto všechno jsou fotografie těla.“ řekla.

Potom přešla k vysvětlení funkčnosti MSCT. „Je schopné rozpoznat rány a zlomeniny, které mohla pitva přehlédnout. To je obzvláště užitečné, pokud měla závažné popáleniny.“

Flynnová to všechno věděla, přesto ji nechala domluvit. Bradshawová předávala informace svým vlastním tempem a nebylo radno ji popohánět.

„Ty průřezy samy o sobě nám toho moc neříkají, inspektorko Stephanie Flynnová, ale podívejte se na toto.“ Bradshawová rozklikla fotografii, která byla složená z více záběrů, a tentokrát šlo o pohled seshora.

„Co to sakra...?“ řekla Flynnová a nevěřícně zírala na obrazovku.

„Rány,“ odpověděla Bradshawová. „Velké množství.“

„Takže pitva přehlédla spoustu nahodilých ran?“

Bradshawová zakroutila hlavou. „To jsem si také původně myslela.“ Zmáčkla tlačítko a rozprostřela se před nimi 3D fotografie ran na hrudi oběti. Daly se do jejího zkoumání. Program se pustil do seřazování zdánlivě náhodných ran. Nakonec se všechny spojily.

Společně zíraly na finální snímek. Rány byly všechno, jen ne náhodné.

„Co budeme teď dělat, inspektorko Flynnová?“

Flynnová se na chvíli odmlčela, pak odpověděla: „Volala jsi už mámě, abys jí vysvětlila, proč ještě nejsi doma?“

„Poslala jsem jí zprávu.“

„Dobře, tak jí pošli další. Řekni, že už dnes večer nepřijdeš.“

Bradshawová začala tukat do telefonu. „Jaký mám uvést důvod?“

„Řekni jí, že jdeme vzbudit ředitele.“

KAPITOLA DRUHÁ

Washington Poe trávil svůj den opravováním suché kamenné zidky. Byla to jedna z mnoha nových dovedností, kterým se od té doby, co se přestěhoval do Cumbrie, naučil. Byla to vyčerpávající práce, ale myšlenka na odměnu v podobě masového páje a piva na konci dne ji dělala snesitelnější. Naložil nářadí a několik rezervních balvanů do přívěsu své čtyřkolky, zapískal na Edgara – svého anglického špringršpaněla – a společně se vydali zpátky na farmu. Ten den pracoval na venkovní hraniční zdi, takže byl skoro dva kilometry od domova, hrubé kamenné stavby jménem Herdwick Croft. Cesta zpět mu zabrala kolem patnácti minut.

Jarní slunce bylo nízké a tráva a vřes se leskly večerní rosou. Ptáci cvrkali písně o páření, kterými vymezovali svá území, a vzduch byl nasycen ranými květy. Poe při jízdě zhluboka dýchal.

Byl tady spokojený.

Původně *plánoval*, že si dá rychlou sprchu a pak zajde do hotelu. Čím víc se ale blížil k domovu, tím víc začal upřednostňovat představu dlouhé koupele s dobrou knížkou.

Vyjel na hřeben posledního vrcholku a zastavil. Někdo seděl u jeho zahradního stolku.

Otevřel plátěnou tašku, kterou nosil vždycky s sebou, a vytáhl dalekohled. Zaostřil na osamělou siluetu. Nebyl si stoprocentně jistý, ale ta osoba vypadala jako žena. Zaostřil a chmurně se usmál, když rozpoznal postavu s dlouhými blond vlasy.

Takže už na něj přišli.

Vrátil dalekohled zpátky do tašky a sjel dolů, aby zjistil, co od něj jeho bývalá seržantka chce.

„Dlouho jsme se neviděli, Steph,“ řekl Poe. „Co tě přivádí tak daleko na sever?“ Edgar, ten srstnatý zrádce, kolem ní dělal povyk, jako kdyby byli odjakživa nejlepší přátelé.

„Poe,“ pokývla mu. „Pěkný plnovous.“

Zvedl ruku a poškrabal se na bradě. Už nebyl zvyklý se denně holit. „Víš, že si nepotrpím na řeči o počasí, Steph.“

Flynnová přikývla. „Tohle místo je těžké najít.“ Měla na sobě proužkovaný kalhotový kostým v námořnické modré. Podle toho, jak štíhle a pružně vypadala, bylo jasné, že očividně nezanedbávala svůj trénink bojových umění. Vyzářovalo z ní sebevědomí člověka, který má moc. Na stole ležely složené brýle na čtení a vedle nich spis. Zdálo se, že než přijel, pracovala.

„Očividně to není dostatečně těžký,“ odpověděl, ale neusmál se.

„Co pro vás můžu udělat, seržantko Flynnová?“

„Teď už inspektorka, ale to nemá na věc absolutně žádný vliv.“

Poe pozvedl obočí. „Moje starý místo?“

Přikývla.

„Překvapuje mě, že ti to Talbot dovolil vzít,“ řekl Poe. Talbot byl ředitel, když byl Poe inspektor u SCAS. Byl to malicherný muž – vinil Flynnovou z toho, co se stalo, stejně jako obviňoval Poea. A možná ještě víc, Poe tam totiž nebyl, kdežto ona ano.

„Teď je tam Edward van Zyl. Talbot nezvládl důsledky.“

„Fajn chlápek, mám ho rád,“ zabručel Poe. Když byl van Zyl u Severozápadní speciální jednotky, úzce s ním spolupracoval na protiteroristickém případu. Bombovní atentátníci z 21. července trénovali v Lake District a cumbrijská policie tam byla nezbytná při budování zpravodajského profilu. Byl to právě van Zyl, kdo přiměl Poea, aby se přihlásil na pozici u SCAS. „A Hanson?“

„Pořád zástupce ředitele.“

„Škoda,“ odvětil Poe. Hanson byl politicky znalý muž a Poea tedy nepřekvapilo, když slyšel, že se z toho zvládl vykrotit. Obvyčně, když je vedoucí manažer donucen odstoupit z důvodu katastrofických pochybení v úsudku, další manažer v řadě převezme jeho místo. To, že Hanson nebyl povýšen, znamenalo, že mu to až tak úplně neprošlo.

Poe si pořád ještě pamatoval ten úšklebek na Hansonově tváři, když ho suspendoval. Od té doby nebyl s nikým z NCA v kontaktu. Neoznámil jim svou novou adresu, zrušil smlouvu s mobilním operátorem, a pokud věděl, nebyl registrovaný v Cumbrii v žádné databázi.

Jestliže se Flynnová obtěžovala po něm pátrat, muselo to znamenat, že už dospěli k rozhodnutí ohledně jeho pracovního poměru. A protože Hanson byl stále u moci, pochyboval, že přinášela dobré zprávy. Ale bylo to jedno; přenesl

se přes celou věc už před nějakým časem. Pokud Flynnová přijela proto, aby mu řekla, že už nepracuje pro NCA, bylo to v pořádku. A pokud mu přijela říct, že Hanson konečně přišel na způsob, jak ho obvinít z trestného činu, pak se s tím bude muset nějak poprat.

Nebyl žádný důvod trestat poslíčka – pochyboval, že tu Flynnová byla z vlastní vůle. „Dáš si kafe? Jdu jedno udělat.“ Nečekal na odpověď, zmizel v domě a zavřel za sebou dveře.

Do pěti minut byl zpět s konvicí plnou horké kávy. Naplnil dva hrnky. „Pořád jen černý?“

Přikývla a napila se. Usmála se a uznale pozvedla šálek.

„Jak jsi mě našla?“ zeptal se s vážným výrazem ve tváři. Soukromí pro něj bylo čím dál důležitější.

„Van Zyl věděl, že jsi šel zpátky do Cumbrie, a věděl taky, kde přibližně se tady nacházíš. A nějací pracovníci lomu, které jsem po cestě potkala, mi řekli, že teď někdo bydlí ve starém pastýřském domku na samotě. Už nějakou chvíli tě pozorují, jak si tady žiješ.“ Rozhlédla se, jako by se to nezdálo dostatečně zřejmé.

Herdwick Croft vypadal, jako by tam vyrostl ze země. Jeho zdi byly tvořeny neomítnutými kameny – příliš velkými na to, aby je jeden člověk mohl sám zvednout a umístit, kam potřebuje. Obydlí perfektně splývalo s mokřadem, který jej obklopoval. Dům byl nízký a nevzhledný a vypadal, jako by zamrzl v čase a zůstal tak po dvě stě let. Poeovi ale připadal skvělý.

Flynnová najednou řekla: „Čekám tu už dvě hodiny...“

„Co ode mě chceš?“

Zašátrala v aktovce a vytáhla tlustou složku, ale nechala ji zavřenou. „Předpokládám, že jsi slyšel o Upalovači.“

Poe s trhnutím zvedl hlavu. Opravdu nečekal, že od ní uslyší zrovna *toto*.

Samozřejmě, že slyšel o Upalovači. Dokonce i v těch nejdolejších končinách Shap Fells všichni věděli, kdo Upalovač je. Upálil několik lidí v prostranství cumbrijských kamenných kruhů. Zatím tři oběti, pokud tedy nebyla nějaká další, o které ještě neslyšel. Přestože novináři o celé věci vedli spekulace, fakta mluvila jasně – pokud člověk věděl, jak je oddělit od senzací a bulvárních zpráv.

Hrabství mělo svého prvního sériového vraha.

I kdyby si cumbrijská policie přivolala na pomoc SCAS, on byl suspendovaný. Stal se z něj předmět interního vyšetřování a šetření IPCC⁶ – Nezávislé komise pro stíhání policie. Přestože si byl Poe vědom, že by byl přínosem jakémukoliv vyšetřování, věděl taky, že není nenahraditelný. SCAS fungovalo dál i bez něj.

Takže z jakého důvodu tu Flynnová doopravdy byla?

„Van Zyl zrušil tvoji suspendaci. Chce, abys na tom případu začal pracovat. Budeš můj seržant.“

Přestože se Poeův obličej ani nepohnul, jeho mysl pracovala rychleji než počítač. Nedávalo to smysl. Flynnová teď byla nová inspektorka a poslední věc, kterou potřebovala, byl *bývalý* inspektor jako její podřízený – podřívající její autoritu už jen tím, že tam bude. A ona ho znala velice dobře a věděla, jak reaguje na rozkazy nadřízených. Proč by s tím tedy chtěla mít něco společného?

Přikázali jí to.

Poe si všiml, že vůbec nezminila vyšetřování IPCC, což pravděpodobně znamenalo, že bylo stále aktuální. Vstal a sebral hrnky ze stolu. „Nemám zájem,“ pronesl.

Zdála se být překvapená jeho odpovědí. Nechápal proč. NCA s ním byla vyřízená.

„Nezajímá tě, co je v té složce?“ zeptala se.

„Ne,“ odpověděl. SCAS už mu nechybělo. Přestože mu chvíli trvalo zvyknout si na pomalejší způsob života v cumbrijských kopcích, nechtěl se tohoto životního stylu vzdát. Pokud ho Flynnová nepřijela oficiálně vyhodit nebo zatknout, nic jiného ho nezajímalo. Stíhání masových vrahů už nebylo součástí jeho života.

„Dobře,“ řekla a vstala. Byla vysoká, oči měli ve stejné úrovni. „V tom případě potřebuju, abys mi podepsal dva papíry.“ Vytáhla z tašky tenkou složku a podala mu ji.

„Co to je?“

„Slyšel jsi mě, když jsem řekla, že van Zyl zrušil tvoje suspendování?“

S přikyvováním si přečetl dokument.

Ach.

6 Z aglického *Independent Police Complaints Commission* (pozn. překladatelky).

„A uvědomuješ si, že teď, když jsi už zase policejním důstojníkem ve službě a odmítneš se vrátit do práce, můžou tě za to vyhodit? Ale bylo mi řečeno, že radši než to takhle protahovat, můžu přijmout tvou rezignaci na místě. Dovolila jsem si proto požádat personální oddělení o její sepsání.“

Poe si prohlížel jednostránkový dokument. Když to dole podepíše, už nebude u policie. Přestože se na to už dlouho připravoval, nebylo teď snadné říct sbohem. Kdyby *podepsal*, udělalo by to tlustou čáru za posledními osmnácti měsíci. Mohl by zase začít žít.

Ale už by u sebe nikdy nemohl nosit policejní odznak.

Podíval se na Edgara. Ten si užíval posledních slunečních paprsků. Většina půdy tu patřila Poeovi – byl připravený se toho všeho vzdát?

Vzal si od ní pero a načmáral své jméno do spodní části dokumentu. Dal jí papír nazpět, aby si mohla překontrolovat, že tam nenapsal třeba jen „jdi někam“. Teď, když se nenachytil, už si nebyla tak jistá, co dělat. Nešlo to podle plánu. Poe odnesl hrníčky a konvici dovnitř. Za minutu byl zpátky. Flynnová se za celou dobu nepohnula.

„Co se děje, Steph?“

„Co to děláš, Poe? Zbožňoval jsi být policistou. Co se změnilo?“

Ignoroval ji. Bylo rozhodnuto – teď už jen chtěl, aby odešla. „Kde je ten druhý dokument?“

„Prosím?“

„Řekla jsi, že pro mě máš k podepsání dvě věci. Podepsal jsem výpověď, takže pokud ji nemáš dvakrát, musí tam být ještě něco jiného.“

Zase zvažněla. Otevřela složku a vytáhla druhý dokument. Byl trochu silnější než ten první a přes vrchní část desek se vyjímala oficiální pečeť NCA.

Flynnová odstartovala naučenou řeč. Byla stejná jako ta, kterou používal Poe. „Washingtono Poe, prosím, přečti si tento dokument a poté ho podepíš v dolní části pro potvrzení, že ti byl doručen.“ Předala mu tlustý svazek papírů.

Poe se podíval na horní list.

Byl to Osman Warning.

A sakra...

7 Podle kriminálního případu *Osman vs. Spojené království* (pozn. překladatelky).

KAPITOLA TŘETÍ

Pokud má policie informace, že je někdo ve vážném nebezpečí, má bezprostřední povinnost ohroženou osobu varovat. Postup při plnění tohoto úkolu se nazývá Osman Warning. Potenciální oběti totiž mohou zvážit ochranná opatření navržená policií a rozhodnout se, zda jim vyhovují, nebo učinit svá vlastní.

Poe zběžně prolétl první stránku, ale text byl jen plný nepodstatných zbytečností. Nedozvěděl se z něj, kdo ho měl ohrožovat. „O co tady jde, Steph?“

„Můžu ti to říct jen v případě, že jsi ještě stále sloužícím policejním důstojníkem.“ Podala mu výpověď, kterou právě podepsal. Poe si ji však zpátky nevezal.

„Poe, podívej se na mě.“

Upřeně se mu dívala do očí, v nichž nepozoroval nic než upřímnost.

„Věř mi. Musíš vidět, co je v té složce. Když se ti to nebude líbit, můžeš potom Hansonovi poslat výpověď e-mailem.“ Podala mu zpět jeho rezignaci.

Poe přikývl a dokument roztrhal.

„Dobře,“ řekla.

Podala mu několik lesknoucích se fotografií z místa činu.

„Poznáváš je?“

Poe je zkoumal. Jednalo se o fotografie mrtvého těla. Zčernalého, spáleného těla. Bylo téměř k nepoznání, že šlo o lidskou bytost.

Bylo scvrklé, jako něco, co se skládalo převážně z kapaliny, a bylo vystaveno extrémně vysokým teplotám. Vypadalo, jako kdyby mělo stejnou strukturu a váhu jako uhlí, které Poe každé ráno vybíral ze svých kamen. Ze snímku téměř sálalo zbytkové teplo.

„Víš, který z nich to byl?“ zeptala se Flynnová.

Poe neodpověděl. Prolistoval svazek fotografií, aby našel nějaký referenční bod. Ta poslední zachycovala celé místo činu. Poznal na ní kamenný kruh. „To je Long Meg a její dcery⁸. To...“ ukázal na první fotografii, „... musí být Michael James, radní konzervativců. Byl třetí obětí.“

8 Kamenný kruh poblíž města Penrith v hrabství Cumbria na severozápadě Anglie, druhý největší

„Ano. Byl přivázaný uprostřed kamenného kruhu, politý hořlavinou a následně zapálený. Měl popáleniny na více než devadesáti procentech těla. Co dalšího o tom víš?“

„Jen to, co jsem si přečetl. Předpokládám, že policie byla překvapená výběrem místa činu, které nebylo tak odlehlé jako ta dvě další.“

„Mnohem víc byla ale překvapená tím, jak se úspěšně zvládl vyhnout všem bezpečnostním opatřením, která tam nasadili.“

Poe přikývl. Upalovač si k zabíjení vždy vybral jiný kamenný kruh. To byl důvod, proč mu tisk vymyslel jeho jméno. Upálení bývalo v některých kulturách druhem obětování člověka nebo zvířete, a tak, když se neprokázal žádný jiný motiv, novináři skočili po této teorii. Poe by očekával, že policie bude sledovat všechny existující kruhy. Ale zřejmě ne... v hrabství Cumbria je jich totiž obrovské množství. Přidáme-li mohyly, kruhové monumenty a stojící kameny, skončíme s téměř pěti sty artefakty, které by bylo třeba hlídat. I kdyby zavedli jen minimální dohled, stejně by potřebovali tím alespoň dvou tisíc policistů. Cumbria měla sotva tisíc způsobilých důstojníků. Neměli tedy jinou možnost než co nejlépe zvolit, kam umístit své stávající omezené zdroje.

Poe odevzdal fotografie Flynnové. I přesto, jak příšerné to všechno bylo, stále to nevysvětlovalo, proč za ním vážila tak dlouhou cestu na sever. „Pořád nechápu, co to má společného se mnou.“

Ignorovala otázku. „SCAS bylo povoláno po nalezení druhé oběti Upalovače – vrchní vyšetřující důstojník chtěl profil.“

To se dalo očekávat, byla to specialita této jednotky.

„Profil jsme udělali,“ pokračovala. „Nepřišli jsme ale na nic použitelného, obvyklé věci o věkovém rozmezí, etnickém původu a tak dále.“

Poe věděl, že profily mohly pomoci, ale pouze tehdy, když byly součástí komplexního vyšetřování. Pochyboval, že to byl důvod, proč spolu teď mluví.

„Slyšel jsi už o Multi-Slice CT?“

„Jo,“ zalhal.

„Jde o přístroj, který fotografuje tělo ve velmi tenkých plátcích místo toho, aby ho snímal jako celek. Je to drahá záležitost, ale někdy rozezná zranění, která se stala těsně před a po smrti a která konvenční pitva přehlédla.“

Poe byl spíše člověk typu „potřebuji vědět, co to umí“ než „potřebuji vědět, jak to funguje“. Když Flynnová říkala, že je to možné, pak to možné bylo.

„Pitva nenašla nic, ale MSCCT objevilo toto.“ Vytáhla další sadu fotografií a položila je před něj na stůl. Byly to počítačově zpracované snímky, na kterých byly vyobrazené nahodilé řezy.

„Tyhle byly na té třetí oběti?“ zeptal se.

Příkývla. „Na trupu. Všechno, co pachatel dělá, má mít maximální účinek.“

Upalovač byl zjevně sadista. Poe nepotřeboval profil, aby si toho všiml. Pečlivě si prohlížel každou stránku, zatímco je Flynnová obracela. Bylo jich skoro dvacet, ale až ta poslední způsobila, že zalapal po dechu.

Byl to souhrn všech předchozích fotografií. Počítačový snímek, kde se všechny nahodilé řezy spojily a vytvořily jeden obraz, který pachatel chtěl, aby uviděli. Poeova ústa byla jako paralyzovaná. „Jak?“ zaskřehotal.

Flynnová pokrčila rameny. „Doufali jsme, že bys nám to mohl objasnit ty.“
Zírali společně na poslední fotografii.

Upalovač do hrudníku oběti vyřezal dvě slova.

„Washington Poe.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

Poe se ztěžka posadil. Z obličeje se mu vytratila barva. Žíla na spánku mu začala pulzovat.

Civěl na počítačově zpracovaný model svého jména. A nebylo tam jen jeho jméno; byla nad ním také vyřezána číslice pět.

To nebylo dobré... to nebylo vůbec dobré.

„Zajímá nás, proč cítil potřebu vyřezat tvé jméno do hrudi té oběti.“

„A není to něco, co už v minulosti udělal? Něco, co se jenom tutlalo před novináři?“

„Není. Zpětně jsme první dvě oběti nechali projít MSCT a jsou bez poskvrny.“

„A ta pětka?“ Bylo jen jedno možné vysvětlení a on věděl, že Flynnová si myslela to samé. Proto vydala Osman Warning.

„Domníváme se, že jsi byl vybrán jako pátá oběť.“

Znovu se zadíval na poslední fotografii. Po chabém pokusu o vyrytí obloučků při vyřezávání čísla 5 Upalovač jakékoli další pokusy o záhyby v písmu vzdal. Všechny tahy, které tvořily písmena jeho jména, byly rovné.

Přestože před sebou měli pouze počítačový snímek, Poe jasně viděl, že rány byly příliš hrubé na to, aby byly způsobeny skalpelem. Vsadil by se, že šlo o odlamovací nůž nebo něco podobného. Fakt, že MSCT ten nápis odhalilo, znamenal dvě věci; musel být vytvořen před smrtí – kdyby nebyl, objevila by jej pitva – a také to znamenalo, že rány musely být hluboké – pálením by se totiž jakékoli mělčí rány zničily. Posledních pár minut před smrtí musela oběť prožívat peklo na zemi.

„Proč já?“ řekl Poe. Nepřátele si sice dělal celou svou kariéru, ale nikdy nepřišel do styku s něčím, co by bylo tak zvrhlé.

Flynnová pokrčila rameny. „Jak si asi umíš představit, nejsi první osoba, která tuto otázku položila.“

„Nelhal jsem, když jsem řekl, že vím jenom tolik, kolik jsem se dozvěděl z novin.“

„Víme, že když jsi byl cumbrijským policejním důstojníkem, neměl jsi žádný oficiální kontakt ani s jednou z obětí. Odhaduji, že jsi s nimi neměl ani žádný *osobní* kontakt.“

„Nevím o tom,“ ukázal na domek a jeho okolí. „Většinu času teď trávím tady a starám se o pozemek.“

„To jsme předpokládali. Nemyslíme si, že tě něco váže k obětem. Spíš se domníváme, že tě něco spojuje s vrahem.“

„Myslíte si, že Upalovače znám?“

„Myslíte si, že on zná tebe, nebo alespoň ví, kdo jsi. Pochybujeme, že ho znáš ty.“

Poe věděl, že to byla první z mnoha debat a schůzí – mohl se bránit, jak chtěl, ale teď toho byl součástí. Zatím však nebylo jasné v jakém rozsahu.

„První dojmy?“ zeptala se Flynnová.

Znovu zkoumal řezné rány. Když opominul to nepovedené číslo pět, napočítal jich čtyřicet dva. Čtyřicet dva zářezů bylo potřeba k vytvoření nápisu „Washington Poe“. Čtyřicet dva zásahů agónie. „Kromě toho, že si oběť přála, abych se býval jmenoval „Bob“, nic.“

„Potřebuju, aby ses vrátil do služby,“ řekla. Podívala se kolem sebe na zpustlé kopce, kterým teď říkal domov. „Potřebuju, abys znovu navázal spojení s lidskou rasou.“

Vstal. Všechny předešlé myšlenky na rezignaci byly pryč. Záleželo jen na jedné věci – Upalovač byl na svobodě a vybíral si oběť číslo čtyři. Pokud chtěl Poe v noci zase klidně spát, musel ho najít předtím, než se dostane k číslu pět.

„Jedeme tvým autem nebo mým?“ zeptal se.

KAPITOLA PÁTÁ

Jakmile se dostali z Cumbrie, krajina se narovнала a dálnice M6 se před nimi rozvinula jako ranvej. Jaro nabízelo klamnou iluzi letní majestátnosti a Poe musel v autě Flynnové přidat klimatizaci. Pot se mu shromažďoval v ohybu zad. S horkem to ale nemělo moc společného.

Dusilo je nepříjemné ticho. Zatímco Poe odvezl Edgara k nejbližšímu sousedovi, Flynnová se převlékla ze svého naškrobeného obleku do méně formálních džín a svetru, ale i přes zdánlivě pohodlí si nervózně pohrávala s vlasy, zatímco zírala na cestu před sebou.

„Gratuluju k povýšení,“ řekl Poe.

Otočila hlavou. „Nechtěla jsem tvoji pozici. To snad víš...“

„Jo, vím. Ale taky jsem si stoprocentně jistej, že z tebe bude vynikající inspektorka.“

Myslel to vážně. Uvolnila se a řekla: „Díky. Ale nechtěla jsem to místo získat tak, že tebe suspenduju.“

„Neměli na výběr.“

„Možná neměli na výběr ohledně tvé suspendace,“ řekla Flynnová, „takovou chybu ale mohl udělat kdokoli.“

„To je jedno,“ odpověděl. „Oba víme, že je tu jasná vývojová linie od té chyby k tomu, co se stalo, Steph.“

Flynnová narážela na jejich poslední případ. *Jeho* poslední případ. Šílenec v temžském údolí unesl a zabil dvě ženy a čtrnáctiletá dívka, Muriel Bristowová, byla pohřešovaná. SCAS pracovalo na případu hned od začátku. Vyhotovali profily pachatelů a mapování kriminality, ale až geografický profil je přivedl k jejich hlavnímu podezřelému, Peytonu Williamsovi, asistentovi poslance parlamentu. Všechno sedělo. V minulosti byl usvědčen z pronásledování, pokaždé byl v okolí míst, kde byly oběti uneseny, a měl za sebou řadu nevydařených vztahů.

Poe ho chtěl zatknout, ale Talbot, jeho nadřízený a ředitel Výzvědné služby, s tím nesouhlasil. Byly totiž vyhlášeny parlamentní volby a nacházeli

se zrovna v předvolebním období známém jako purdah⁹, což znamenalo, že by zatknutí asistenta poslance v okrsku s těsnou většinou bez důkazů mohlo být považováno za pokus o manipulaci voleb. Alespoň tak si to Talbot myslel. „Běž a najdi něco konkrétního,“ řekl mu. Talbot prohlásil, že má v úmyslu informovat zmíněného poslance a oznámit mu, že vyšetřují jednoho z jeho zaměstnanců. Poe ho prosil, aby to nedělal.

Talbot ho ale ignoroval. Poslanec svého asistenta propustil.

A řekl mu proč.

Poe byl vzteky bez sebe. Znamenalo to totiž, že se Peyton Williams nebude jakkoli přibližovat k Muriel Bristowové. Ne s takovým terčem na zádech. Pokud byla ještě naživu, nebylo to na dlouho. Zemře na dehydrataci.

Poe nebyl ten typ policisty, který by hodil nepříjemné úkoly na někoho jiného. Jel za rodinou dívky osobně. Předtím, než se vydal na cestu, vytiskl obvyklou zprávu případu pro styk s rodinami, tedy značně učesaný popis toho, co se dělo ve vyšetřování. Potom, co rodině oznámil vše, co věděl, předal jim připravený šanon se zprávou, aby si jej mohli v klidu doma projít.

O něco později se rozpoutalo hotové peklo.

Poe udělal chybu. Hroznou chybu. Když tiskl zprávu o případu – verzi pro rodinu oběti – vytiskl také shrnutí pro svůj vlastní spis. Tato verze učesaná *nebyla*. Obsahovala všechna jeho podezření a obavy.

Poe omylem spisy zaměnil... Bristowovi si tak měli možnost přečíst vše o Peytonu Williamsovi...

Až potom, co byl Williams dopaden a mučen otcem Muriel Bristowové, a dlouho poté, co mu prozradil, kde ji drží a dívka se vrátila zpět do bezpečí domova, se někdo pozastavil nad tím, jak se Bristow o Peytonu Williamsovi vůbec dozvěděl.

Chyba byla bleskurychle odhalena, a přestože měl Poe celou dobu pravdu a Muriel se vrátila ke své rodině živá, Poe byl okamžitě suspendován. O týden později Peyton Williams podlehl svým zraněním.

Od té chvíle neměl Poe žádný kontakt s lidmi z NCA, dokud se Flynnová neukázala na prahu Herdwick Croftu.

9 Předvolební období ve Spojeném království, konkrétně čas mezi vyhlášením voleb a jejich konečných výsledků, které se dotýkají státních úředníků (pozn. překladatelky).

„Ani ses s nikým nerozloučil,“ řekla Flynnová.

Projel jí pocit viny. Když ho suspendovali, ignoroval všechny smsky a hlasové zprávy, v nichž mu známí projevovali podporu. Jeho pochybením mučili člověka. Musel se s tím naučit žít. Vrátil se domů, do Cumbrie. Utekl od kolegů, kteří to s ním mysleli dobře. Schoval se před celým světem. Byl sám, jen s černými myšlenkami jako věčnými společníky.

Flynnová pokračovala: „Mezi námi, van Zyl mi řekl, že IPCC není daleko od odložení případu kvůli *nedostatečným důkazům*. Nemůžou totiž dokázat, že jsi to byl opravdu ty, kdo spisy zaměnil.“

Ta myšlenka Poeovi neposkytla žádnou útěchu. Možná byl na svoji klášterní existenci už moc zvyklý. Otevřel spis případu a začal číst o všem, co SCAS zatím mělo na Upalovače.

KAPITOLA ŠESTÁ

Přestože to byla trojnásobná vražda a dokumentace byla velká spousta, Poe už viděl dost spisů na to, aby věděl, na co se zaměřit. Nalistoval rovnou sekci s popisem prvního místa činu, kterou vypracoval hlavní vyšetřující důstojník.

Tato vyličení byla často ze všech nejužitečnější, protože obsahovala první dojmy. Pozdější záznamy byly více odměřené a uvážlivé.

Hlavním vyšetřujícím důstojníkem byl vrchní superintendant detektiv Ian Gamble. Obvykle to byli lidé speciálního týmu pro závažné trestné činy, kteří vedli něco tak velkého. Byli ale zrovna uprostřed jiného vyšetřování, takže Gamble – který byl také vedoucí odboru vyšetřování trestných činů – nasadil na případ sám sebe, a vezmeme-li v úvahu pozornost médií, které se Cumbria těšila, zdálo se to být dobrým tahem.

Poe znal Gamblea jako inspektora. Solidní polda, který řídil slušná vyšetřování, i když trošku postrádal fantazii. Byl to on, kdo si na místě činu číslo jedna všiml chemického pachu jiného než toho benzínového. Jeho podezření se ukázalo být opodstatněné. Upalovač použil podomácku vyrobenou hořlavinu. Nebylo divu, že těla byla spálená na uhel.

„Strašné, co?“ řekla Flynnová. „Jak se zdá, stačí jen přidávat kousky nasekaného polystyrénu do benzínu, dokud se nepřestanou rozpouštět. Vědátori na technickém říkají, že výsledkem je bílá rosolovitá látka, která hoří na takovou teplotu, že zapříčiní vyškvaření tuku. Tělo se pak stane svým vlastním palivem a hoří, dokud všechno maso a kosti nejsou spálené.

„Můj bože,“ zašeptal Poe. Předtím, než se přidal k policii, sloužil u skotského pěchotního pluku zvaného Black Watch, kde cvičil s granáty s bílým fosforem. Odhadoval, že výsledek byl v tomto případě hodně podobný; jakmile se to na člověka dostalo, už to nešlo dolů. Jediné, v co mohla obět doufat, bylo, že z ní odpadne maso; pokud se tak nestalo, látka na těle hořela dál.

První obět byla zavražděna před čtyřmi měsíci. Graham Russell začal svoji novinářskou kariéru před čtyřiceti lety v místním cumbrijském plátku, ale brzy

se přesunul na Fleet Street¹⁰. Tam se vyšvihl až na pozici editora celostátního bulvárního plátku, který byl jako celek silně kritizován během vyšetřování Levesonovou komisí¹¹. On osobně v ničem zapletený nebyl, ale i tak raději přijal vydatný důchod a stáhl se do ústraní v Cumbrii. Upalovač ho unesl z jeho malého, venkovského panství. Na místě se nenašly žádné známky násilí a o nějaký čas později jej objevili uprostřed kamenného kruhu Castlerigg, nedaleko Keswicku. Kromě toho, že byl spálený na uhel, byl předtím také mučený.

Poe se mračil, zatímco procházel počáteční řádky vyšetřování. „Tunelové vidění?“ zeptal se Flynnové. Nezkušený vyšetřující důstojník občas viděl v případě věci, které tam nebyly, a přestože Gamble nebyl zrovna nováček, byl to už nějaký čas, co naposledy vedl šetření tohoto druhu.

„Také si to myslíme. Oni to samozřejmě odmítají,“ odpověděla. „Ale vrchní superintendant Gamble si byl poměrně jistý, že první vražda byla zločin z pomsty spojený s Levesonovou komisí.“

Až po měsíci, co bylo objeveno tělo Joea Lowella, se TIE¹² – vyšetřovací tým pro sledování, výslech a eliminaci – konečně přestal soustřeďovat na oběti telefonického hackingu. Lowell totiž nikdy neměl s novinářinou nic společného; byl ze statkářské rodiny, která hospodařila na jihu Cumbrie po sedm generací. Lowellovi byli vždy řádnými a oblíbenými členy komunity. Joe byl unesen z Lowell Hall, rodinného sídla. Přestože s ním žil jeho syn, nikdo ho nenahlásil jako pohřešovaného. Jeho tělo bylo nalezeno uprostřed kamenného kruhu Swinside, blízko Broughton-in-Furness v jižní Cumbrii.

V důsledku toho se vyšetřování ještě zintenzivnilo. Všechny spojitosti s případem Leveson byly náhle pryč, a to až do té míry, že byl spis opraven a vyšetřování poté následovalo stopy, které celou dobu vedly jen k jedinému – k sériovým vraždám.

10 Ulice v Londýně, kde v minulosti mělo svoje kanceláře mnoho novin. Jméno odkazuje na britské národní noviny a novináře, kteří pro ně pracují (pozn. překladatelky).

11 Veřejné soudní šetření o kultuře, postupech a etice britského tisku po skandálu News International Hacking, který zahrnoval mimo jiné odposlouchávání telefonů a policejní úplatkářství (pozn. překladatelky).

12 Z anglického *Trace, Interview and Eliminate* (pozn. překladatelky).

Poe hledal ve spisu část, která se věnovala kamenným kruhům. Zdálo se, že vrah s nimi byl nějakým způsobem svázaný. Poe by proto předpokládal, že o nich Gamble shromáždil tolik informací, kolik jen bylo možné.

Cumbria měla největší koncentraci kamenných kruhů, stojících kamenů, kruhových monumentů, monolitů a mohyl ve Velké Británii. Všechny byly unikátní a pocházely z různých historických období – od časného neolitu až po dobu bronzovou. Některé byly oválné, jiné kulaté, některé byly z růžové žuly a další z břidlice. Několik z nich mělo uvnitř dokonce další kruh tvořený menšími kameny. Většina je ale neměla. Gamble zorganizoval pro tým informativní schůzku s akademiky, aby s nimi prodiskutovali možné účely kruhů, ale k ničemu to nevedlo. Teorie se různily od pohřebních ceremoniálů přes obchodní stezky až po osobní spojitost s lunárním cyklem a astronomickým uspořádáním.

Jediná věc, na které se odborníci shodli, byla ta, že kamenné kruhy nebyly nikdy v minulosti používány k rituálnímu obětování.

Samozřejmě, pomyslel si Poe, zítřejší historie je psána dnes...